

1084/2022
Απόφαση
(Διαδικασία εκούσιας δικαιοδοσίας)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Απόφαση ••••• 1.

Συγκροτήθηκε από τον Δικαστή Ζήση Χατζημπύρρο, Πρωτοδίκη, και τον γραμματέα Μιχαήλ Μανιαδάκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Φεβρουαρίου 2022, για να εκδικάσει την υπόθεση:

των αιτούντων: 1) [Redacted], κατοίκου, Μοσχάτου Απικής ([Redacted]), και 2) [Redacted]

[Redacted], κατοίκου Βουλγαρίας (οδός [Redacted] 1 απ. [Redacted] οι οποίοι παραστάθηκαν με την πληρεξούσια δικηγόρο Κωνσταντία Ζαρκαδούλα.

Αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 27.4.2021 αίτηση, που [Redacted] 30.824/1.426Ι2021, προσδιορίστηκε για την παραπάνω δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, η πληρεξούσια δικηγόρος των αιτούντων υπέβαλε προτάσεις, ανέπτυξε τους ισχυρισμούς της και ζήτησε να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ, ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Στο άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ), που κυρώθηκε με το Ν.Δ. 53/1974 και έχει υπερνομοθετική ισχύ (2851 του Συντάγματος) ορίζεται ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα σεβασμού της ιδιωτικής και οικογενειακής του ζωής, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του. Κατά την ενάσκηση αυτού του δικαιώματος δεν επιτρέπεται παρέμβαση δημόσιας αρχής, παρά μόνον εφόσον είναι σύμφωνη με τον νόμο και είναι αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία για λόγους εθνικής ασφάλειας, δημόσιας ασφάλειας ή οικονομικής ευημερίας της χώρας, για την αποτροπή των εκτροπών ή του εγκλήματος, για την προστασία

της υγείας ή των για την προστασία των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων, στο δε άρθρο 14 της ίδιας ως άνω Ευρωπαϊκής Σύμβασης ορίζεται: ότι «η χρήση των αναγνωριζομένων εν τη παρούση Συμβάσει δικαιωμάτων και ελευθεριών δέον να: εξασφαλισθεί ασχέτως διακρίσεως φυλής, χρώματος, γλώσσης, θρησκείας, πολιτικών, ή "άλλων πεποιθήσεων, εθνικής ή κοινωνικής προελεύσεως, συμμετοχής εις εθνικήν μειονότητα, περιουσίας, γεννήσεως ή άλλης, καταστάσεως» και τέλος στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου αυτής ορίζεται ότι «παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ει μη δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπόμενους, υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου, όρους. ΑΙ προαναφερόμενοι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέσει σε ισχύ Νόμους, τους οποίους ήθελε κρίνει αναγκαίον, προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων». Με τη διάταξη αυτή κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, το οποίο μπορεί να τη στερηθεί μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας. Στην έννοια της περιουσίας περιλαμβάνονται όχι μόνον τα εμπράγματα δικαιώματα, αλλά και όλα τα δικαιώματα περιουσιακής φύσης. Εξάλλου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1542 και 1579 ΑΚ, η υιοθεσία ενηλίκου επιτρέπεται μόνο όταν ο υιοθετούμενος είναι συγγενής ως και τον τέταρτο βαθμό εξ αίματος ή εξ αγχιστείας αυτού που υιοθετεί. Από τις διατάξεις αυτές ότι έχει καταργηθεί η υιοθεσία ενηλίκου γενικώς, όπως τούτη προβλεπόταν παλαιότερα, πλην της ως άνω περίπτωσης του άρθρου 1579 ΑΚ, με την οποία θεσπίζεται εξαίρεση στη γενική απαγόρευση της υιοθεσίας ενηλίκου. Η διάταξη του άρθρου 1579 ΑΚ δεν αντίκειται στην καθιερούμενη με το Σύνταγμα αρχή της ελεύθερης ανάπτυξης της προσωπικότητας (άρθρο 551 αυτού), αφού από τη στιγμή, που ο κοινός νομοθέτης αναγνωρίζει τον θεσμό της υιοθεσίας, ο πυρήνας του δικαιώματος δεν θίγεται και μπορεί στην ελευθερία αυτή να επιβάλλει περιορισμούς κατά τρόπο αντικειμενικό, οι οποίοι δικαιολογούνται από αποχρώντες λόγους δημοσίου συμφέροντος. Ούτε προσβάλλεται, κατά τον τρόπο αυτό, η κατοχύρωση της προστασίας της οικογένειας κατά τη διάταξη του άρθρου 2151 του Συντάγματος και τη διάταξη του ανωτέρω άρθρου 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, αφού αυτή, δεν έχει την έννοια ότι εμποδίζει τον κοινό νομοθέτη από το να αλλάξει τις - ρυθμίσεις για τους τρόπους σύστασης της οικογένειας. Περαιτέρω; από τον

συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 23 και 33 ΑΚ, οι ουσιαστικές προϋποθέσεις για τη σύσταση και τη λύση της υιοθεσίας ρυθμίζονται από το δίκαιο της ιθαγένειας του κάθε μέρους, δηλαδή του υιοθετούντος και του υιοθετούμενου, με τον όρο ότι οι διατάξεις του αλλοδαπού δικαίου δεν εφαρμόζονται, αν η εφαρμογή τους προσκρούει στα χρηστά ήθη ή γενικά στη δημόσια τάξη της Ελληνικής Πολιτείας. Το επιλαμβανόμενο δηλαδή δικαστήριο, ως έχον, κατά τα ανωτέρω, την απαιτούμενη διεθνή δικαιοδοσία, θα κρίνει, εάν οι διατάξεις του αλλοδαπού δικαίου, που τυγχάνουν εφαρμογής ως προς τον αλλοδαπό ενήλικο - υιοθετούμενο, παραβιάζουν ή όχι την ημεδαπή δημόσια τάξη και τα χρηστά ήθη, και αν κατ' επέκταση θα εφαρμοστούν ή όχι από αυτό, δεδομένου ότι η επιφύλαξη της δημόσιας τάξης, που θεσπίζεται με τη διάταξη του άρθρου '33 ΑΚ, είναι πρόκριμα στην εφαρμογή κάθε αλλοδαπής διάταξης και επομένως, εφαρμοστέο δίκαιο είναι αλλοδαπό δίκαιο, ο δικαστής προκαταρκτικά οφείλει να κρίνει αν αυτή προσαρμόζεται στην ημεδαπή δημόσια τάξη και συμβιβάζεται με αυτήν. Εξ ετέρου, δημόσια τάξη, υπό την αναφερόμενη στο άρθρο 33 ΑΚ έννοια, είναι το σύνολο των θεμελιωδών κανόνων και αρχών, που κρατούν κατά ορισμένο χρόνο στη χώρα και απηχούν τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτειακές, πολιτικές, θρησκευτικές, ηθικές και άλλες αντιλήψεις; οι οποίες διέπουν τον βιοτικό ρυθμό αυτής και αποτελούν το φράγμα εφαρμογής' στην ημεδαπή κανόνων αλλοδαπού δικαίου, η οποία μπορεί να προξενήσει διαταραχή στον βιοτικό ρυθμό, ο οποίος κυριαρχεί στη χώρα και διέπεται από τις εν λόγω αρχές. Η δημόσια τάξη, ως ανασχετικός παράγοντας εφαρμογής του αλλοδαπού δικαίου, λειτουργεί περιπτωσιολογικά, και μόνη η άγνοια ή η απαγόρευση αυτή καθ' εαυτή ενός γνωστού σε εμάς θεσμού από το αλλοδαπό δίκαιο δεν μπορεί να οδηγήσει στην κρίση, ότι η εφαρμογή του δικαίου αυτού κατ' ανάγκη προσκρούει στην ελληνική δημόσια τάξη, δηλαδή αυτό, που προσκρούει ή όχι στη δημόσια τάξη, δεύ είναι ο κανόνας του αλλοδαπού δικαίου, αλλά η συγκεκριμένη εκάστοτε εφαρμογή του. Ειδικότερα, ο δικάζων δικαστής δεν αξιολογεί το εφαρμοστέο αλλοδαπό δίκαιο ούτε τον ειδικότερο εφαρμοστέο αλλοδαπό κανόνα δικαίου κατά τρόπο απόλυτο, γενικό ,και αφηρημένο. Εξετάζει μόνο κατά πόσο οι έννομες συνέπειες, οι οποίες θα παραχθούν στην ημεδαπή από την εφαρμογή του αλλοδαπού δικαίου επί των συγκεκριμένων πραγματικών

.....!...../2022 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(Εκούσια Δικαιοδοσία)ΙΦύλλο 2⁰

περιστατικών της κάθε ειδικότερης περίπτωσης, γίνονται ή όχι ανεκτές από τον κρατούντα στη χώρα μας βιοτικό κοινωνικό ρυθμό. Περαιτέρω, επί αίτησης υιοθεσίας ενηλίκου με στοιχεία αλλοδαπότητας, όταν το υπό υιοθεσία ενήλικο πρόσωπο είναι αλλοδαπό, το δικαστήριο θα πρέπει να ερευνήσει εξατομικευμένα τις ιδιαίτερες συνθήκες και περιστάσεις, οι οποίες θα καθιστούσαν αφόρητη, για τις θεμελιώδεις, ως άνω, αντιλήψεις, της ελληνικής κοινωνίας και του ελληνικού δικαίου, την απόρριψη της αίτησης. Να σημειωθεί επίσης ότι, στην ημεδαπή έννομη τάξη το ενδιαφέρον σχετικά με τον θεσμό της υιοθεσίας έχει επικεντρωθεί στο συμφέρον του υιοθετουμένου και στην παροχή δυνατότητας σε αυτόν να μεγαλώσει σε ένα οικογενειακό περιβάλλον με ανάπτυξη σχέσεων στοργής και αφοσίωσης, με σωστή ηθική και πνευματική διαπαιδαγώγηση και με ομαλή εξέλιξη της προσωπικότητάς του (ΟΛΑΠ 9/2016, ΝΟΜΟΣ). Τέλος, σύμφωνα με το βουλγαρικό δίκαιο και συγκεκριμένα τον Κώδικα περί οικογένειας της 18ης Μαΐου 1985, όπως τροποποιήθηκε μεταγενέστερα, επιτρέπεται μόνο η υιοθεσία ανηλίκων, δηλαδή προσώπων, που δεν έχουν συμπληρώσει το 18^ο έτος της ηλικίας τους (άρθρο 49), ενώ δεν προβλέπεται η υιοθεσία ενηλίκου. Εάν τούτο προσκρούει ή όχι στην ημεδαπή δημόσια τάξη διαπιστώνεται *in concreto*, από τον δικαστή που εξετάζει τη συγκεκριμένη περίπτωση (ΕφΑθ 1.658/2010, Ε ΠΠρΚαλ 2/2004, ΜΠρΑθ 1.056/2015, ΝΟΜΟΣ). Στην προκείμενη περίπτωση, οι αιτούντες, με την κρινόμενη αίτησή τους, ζητούν να κηρυχτεί θετό τέκνο του πρώτου αιτούντος η βουλγαρικής υπηκοότητας δεύτερη αιτούσα, η οποία είναι ενήλικη, έγγαμη και βιολογικό τέκνο της, επίσης βουλγαρικής υπηκοότητας, συζύγου του πρώτου εξ αυτών, ιστορώντας ότι από το έτος ██████████, οπότε ο πρώτος αιτών παντρεύτηκε τη μητέρα της δεύτερης εξ αυτών, την υποστηρίζει οικονομικά και ηθικά σε τέτοιο βαθμό, που έχει μεταξύ τους αναπτυχθεί ισχυρός συναισθηματικός δεσμός και θεωρεί ήδη ο ένας τον άλλο πατέρα και θυγατέρα αντίστοιχα. Επίσης, ζητούν να μεταβληθεί το επώνυμο της δεύτερης αιτούσας και να λάβει αυτή το επώνυμο του πρώτου εξ αυτών, ήτοι το επώνυμο ██████████. Η αίτηση, αντίγραφο της οποίας έχει κοινοποιηθεί στον

1.784BI16.11.2021 της δικαστικής επιμελήτριας Ευδοξίας Ψυλλινάκη), αρμοδίως (80051

ΚΠολΔ) εισάγεται στο παρόν Δικαστήριο με τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας (αρθ. 739 κ.ε. ΚΠολΔ), είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1542 κ.ε., 1549, 1556, 1557, 1579-1583 ΑΚ του

ελληνικού δικαίου και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω για την ουσιαστική της βασιμότητα, πλην του αιτήματος περί μεταβολής του επωνύμου της δεύτερης αιτούσας, που πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, επειδή το παρόν Δικαστήριο δεν έχει δικαιοδοσία ως προς αυτό, αφού το θετό τέκνο παίρνει το επώνυμο του θετού γονέα του, στο οποίο έχει το δικαίωμα να προσθέσει και το πριν από την υιοθεσία επώνυμό του (1586 εδ. α' ΑΚ), με αίτηση, που υποβάλλεται στο αρμόδιο ληξιαρχείο, κατά την οικεία καταχώριση της σχετικής δικαστικής απόφασης της υιοθεσίας, όταν τούτη καταστεί τελεσίδικη (άρθρα 14 και 15 του ν.δ. 344/1976).

Από την εκτίμηση της κατάθεσης της μάρτυρος των αιτούντων, που εξετάστηκε νόμιμα στο ακροατήριο (βλ.ι' πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου), όλων των εγγράφων; που προσκομίζουν οι αιτούντες, καθώς και από όλη γενικά τη διαδικασία αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο πρώτος αιτών είναι Έλληνας υπήκοος, γεννημένος στις [REDACTED] στην Αθήνα, και έχει παντρευτεί με την [REDACTED]

[REDACTED] βουλγαρικής υπηκοότητας στις [REDACTED] στο Δημαρχείο Μοσχάτου. Η δεύτερη αιτούσα είναι κόρη της [REDACTED], από τον πρώτο της γάμο, με τον βιολογικό της πατέρα, [REDACTED]. Γεννήθηκε την [REDACTED] στην πόλη [REDACTED] της Βουλγαρίας, έχει τη βουλγαρική υπηκοότητα και διαμένει στη Βουλγαρία, όπου και εργάζεται ως [REDACTED]. Ο πρώτος αιτών δεν έχει αποκτήσει τέκνα με τη σύζυγό του [REDACTED] για λόγους υγείας. Όταν το έτος [REDACTED] παντρεύτηκε τη μητέρα της δεύτερης αιτούσας, η τελευταία φοιτούσε ακόμα στο λύκειο στη Βουλγαρία, όπου παρέμεινε για λίγο με τη γιαγιά της προκειμένου να αποφοιτήσει, και μετά στην Ελλάδα, για να σπουδάσει, συμβιώνοντας μαζί του (πρώτο αιτούντα) και τη μητέρα της —, σύζυγό του. Αμέσως μετά, μεταξύ των αιτούντων αναπτύχθηκε συναισθηματικός δεσμός τέτοιος, που ο πρώτος εξ αυτών νοιώθει πραγματικός πατέρας „της δεύτερης αιτούσας, μιας και δεν μπόρεσε να αποκτήσει δικά του φυσικά τέκνα. Ο πρώτος αιτών, μαζί με τη σύζυγό του, επιμελήθηκε στη διάρκεια των μετέπειτα ετών τη διατροφή της δεύτερης αιτούσας, την εκπαίδευσή της και την εν γένει ομαλή ψυχοσωματική της ανάπτυξη, παρέχοντάς της υποστήριξη συναισθηματική και οικονομική. Αντίστοιχα, και η δεύτερη αιτούσα θεωρεί τον πρώτο εξ αυτών ως πατέρα της, αναγνωρίζοντας όλη την παραπάνω υποστήριξη, που της παρείχε όλα αυτά τα χρόνια, καθώς ο βιολογικός της πατέρας έχει ήδη

αποβιώσει, και σε κάθε περίπτωση, τα τελευταία 25 χρόνια ζούσε και εργαζόταν στο εξωτερικό, με αποτέλεσμα να είχε κλονιστεί η μεταξύ τους σχέση και να είχαν αποξενωθεί. Με τις άνω παραδοχές, η κατά το βουλγαρικό δίκαιο απαγόρευση υιοθεσίας ενηλίκου έρχεται σε αντίθεση προς την ελληνική ιδιωτικού διεθνούς δικαίου δημόσια τάξη και τα ημεδαπά χρηστά ήθη στην προκείμενη περίπτωση, σύμφωνα με το άρθρο 33 ΑΚ, και πρέπει η ένδικη υιοθεσία να χωρίσει βάσει της εσωτερικής έννομης τάξης, καθόσον η μη χορήγηση έννομης προστασίας, λόγω ανυπαρξίας σχετικού κανόνα του βουλγαρικού δικαίου (το οποίο αγνοεί την υιοθεσία ενηλίκου) προσκρούει στην εγχώρια δημόσια τάξη και τα ημεδαπά χρηστά ήθη, λόγω και της από το έτος ██████████ μακρόχρονης συμβίωσης των αιτούντων, μέχρι την εξεύρεση εργασίας από τη' δεύτερη εξ αυτών στη Βουλγαρία, η οποία σπούδασε με δαπάνες του πρώτου εξ αυτών στην Ελλάδα, και των λοιπών ιδιαίτερων περιστάσεων, όπως περί του ότι πρόκειται περί υιοθεσίας από τον πρώτο αιτούντα, Έλληνα υπήκοο, του τέκνου της συζύγου του, από άλλο γάμο αυτής, ο οποίος λύθηκε, και την επιμέλειά του ανέλαβε η άνω σύζυγος του, ο δε βιολογικός πατέρας κατόπιν απεβίωσε μεν, αλλά ήδη είχε αποξενωθεί συναισθηματικά από αυτό (τέκνο), καθότι εργαζόταν στο εξωτερικό, και το ελληνικό δίκαιο, σύμφωνα με το άρθρο 1579 ΑΚ, επιτρέπει την υιοθεσία ενηλίκου συγγενούς έως και τέταρτο βαθμό εξ αίματος ή εξ αγχιστείας αυτού που υιοθετεί, σε συνδυασμό με τη θέληση αυτής, ως ενήλικης ήδη, και το συμφέρον της να αναπτυχθεί και διαβιώσει μέσα σε συγκεκριμένο οικογενειακό περιβάλλον, ως έκφραση των κατοχυρωμένων δικαιωμάτων της προσωπικής της ελευθερίας και της προστασίας της οικογένειας, που περιλαμβάνουν και το δικαίωμα της ελεύθερης επιλογής από την ίδια του οικογενειακού περιβάλλοντός της, πράγματα τα οποία ανάγονται σε αρχή του διεθνούς ανθρωπιστικού δικαίου (βλ. ΑΠ 2084/2009, ΝΟΜΟΣ). Ως εκ τούτου, η ένδικη υιοθεσία κρίνεται με βάση μόνο το ελληνικό δίκαιο. Λαμβανομένου, εξάλλου, υπόψη ότι για την κρινόμενη υιοθεσία συναινεί η σύζυγος του πρώτου αιτούντος και μητέρα της δεύτερης αιτούσας, ότι δεν απαιτείται εν προκειμένω η διενέργεια σχετικής κοινωνικής έρευνας, καθώς αυτή είναι ενήλικη (πρβλ. ΠΠρΑθ 1.343Ι2004, • ΝΟΜΟΣ) και ότι πληρούνται όλες οι νόμιμες (τυπικές και ουσιαστικές) προϋποθέσεις, πρέπει η κρινόμενη αίτηση να γίνει δεκτή ως κατ' ουσίαν • σιμη, κατά τα αναφερόμενα στο διατακτικό της παρούσας.η

.....ϊ%Η/2022 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(Εκούσια Δικαιοδοσία)/Φύλλο 3⁰

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αίτηση.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ θετό τέκνο του πρώτου αιτούντος την δεύτερη αιτούσα.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του την 1 Απριλίου 2022.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Handwritten header text, possibly a title or reference number.

Handwritten text, possibly a date or location.

Handwritten text, possibly a name or title.

Handwritten text on the left side of the page.

Handwritten text in the middle of the page.

Handwritten text on the right side of the page.

Handwritten text, possibly a signature or name.

Handwritten text at the top right of the page.

Handwritten text, possibly a date or location.

Handwritten text, possibly a signature or name.

Handwritten text at the bottom left of the page.